ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 22. 7. 2026 v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Simony Kubouškové a soudkyň Mgr. Zdeňky Šebkové a JUDr. Alice Bártové

takto:

K odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Karlových Varech a obžalované [redacted] se podle § 258 odst. 1 písm. d), e) trestního řádu ruší rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 2. 4. 2026 č. j. 4 T 67/2024-582 v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že

Obžalovaná

[redacted], narozená [redacted], bytem [redacted],

je vinna, že

jako [redacted] Odboru stavební úřad Městského úřadu [redacted], se sídlem [redacted], provádějící úkony správního orgánu při výkonu státní správy v přenesené působnosti, po předchozí žádosti stavebníka Lesy [redacted], s. r. o., IČ: [redacted], se sídlem [redacted] (dále jen jako „stavebník“), ze dne 20. 8. 2019, o vydání rozhodnutí o umístění stavby označené jako „Rozšíření a propojení lesní dopravní sítě [redacted]“ (dále jen jako „žádost o územní rozhodnutí“) umístěné na pozemcích s parcelními čísly [redacted] v katastrálním území [redacted], obec [redacted] (dále jen jako „předmětná stavba“), v úmyslu dosáhnout dodatečné legalizace předmětné stavby dne 27. 3. 2020 pod č. j. [redacted] vydala podle § 92 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánováním a stavebním řádu (dále jen jako „stavební zákon“) územní rozhodnutí o umístění předmětné stavby, a to i přesto, že stavebník v rámci územního řízení nepředložil souhlas vlastníků pozemků s realizací stavby dle § 184a stavebního zákona, a současně územní rozhodnutí vydala i přesto, že si byla vědoma té skutečnosti, že nejpozději ke dni 30. 1. 2020 byla

předmětná stavba již částečně realizována, a to minimálně v rozsahu terénních prací a odlesnění, kdy za takové skutkové situace měla správně rozhodnout o zastavení územního řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, neboť se žádost o vydání územního rozhodnutí stala zjevně bezpředmětnou, za současného učinění podnětu k zahájení řízení o odstranění nepovolené stavby dle § 129 odst. 2 stavebního zákona a současně podnětu k zahájení přestupkového řízení pro přestupek podle § 178 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, kdy tyto podněty měla adresovat Městskému úřadu [redacted], Odboru výstavby, jako specializovanému stavebnímu úřadu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. c) stavebního zákona, po předchozí žádosti stavebníka ze dne 8. 6. 2020, o vydání kolaudačního souhlasu k předmětné stavbě, v úmyslu dosáhnout dodatečné legalizace předmětné stavby dne 3. 7. 2020 pod č. j. [redacted] vydala kolaudační souhlas podle § 122 odst. 3 stavebního zákona, přestože Městský úřad [redacted], Odbor stavební úřad, jako obecný stavební úřad podle § 13 odst. 1 stavebního zákona nebyl k vydání kolaudačního souhlasu k předmětné stavbě věcně příslušný, neboť předmětem řízení bylo vydání kolaudačního souhlasu ke stavbě označené jako lesní cesta, tedy svojí povahou veřejně přístupné účelové pozemní komunikaci podle § 2 odst. 1 vyhlášky č. 239/2017 Sb., o technických požadavcích pro stavby pro plnění funkcí lesa, u níž působnost stavebního úřadu, s výjimkou pravomoci ve věcech územního rozhodnutí, v souladu s § 15 odst. 1 písm. c) stavebního zákona vykonávají speciální stavební úřady, kdy konkrétně v tomto případě byl k vyřízení žádosti o vydání kolaudačního souhlasu podle § 40 odst. 1, 4 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, jako speciální stavební úřad věcně a místně příslušný Městský úřad [redacted], Odbor výstavby, se sídlem [redacted], kterému byla podle § 12 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, povinna žádost o vydání kolaudačního souhlasu bezodkladně postoupit, a to spolu s podnětem k zahájení řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 2 stavebního zákona včetně podnětu k zahájení přestupkového řízení pro přestupek podle § 178 odst. odst. 2 písm. e) stavebního zákona, a současně, pomineme-li věcnou nepříslušnost Městského úřadu [redacted] konstatovanou v předchozím bodě, kolaudační souhlas vydala i přesto, že se v případě předmětné stavby, označené jako lesní cesta, nejedná o žádnou ze staveb podle § 103 odst. 1 a § 104 odst. 1 stavebního zákona a tudíž vydání kolaudačního souhlasu a i samotné realizaci stavby mělo předcházet vydání stavebního povolení podle § 115 stavebního zákona, takové stavební povolení však k předmětné stavbě vydáno nebylo a i přes jeho absenci vydala kolaudační souhlas, kdy tímto postupem zcela popřela smysl a účel kolaudace, kterým je kontrola souladu skutečného provedení stavby s vydaným povolením stavby, přičemž uvedeného jednání se dopustila i přesto, že musela být nejméně srozuměna se skutečností, že díky svému jednání, kdy předmětnou stavbu svým protiprávním postupem dodatečně zlegalizovala, stavebníkovi Lesy [redacted], s. r. o. umožňuje vyhnout se projednání jeho nepovolené stavební činnosti a následnému postihu v rámci přestupkového řízení pro přestupky podle § 178 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. e) stavebního zákona,

tedy

v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch vykonávala svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, překročila svou pravomoc a nesplnila povinnost vyplývající z její pravomoci,

čímž spáchala

přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), b), c) trestního zákoníku ve znění účinném od 1. 1. 2026,

a odsuzuje se

podle § § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu v počtu 365 denních sazeb po 200 Kč (73 000 Kč).

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Skalová.

Podle § 68 odst. 5 trestního zákoníku se stanovuje, že peněžitý trest může být zaplacen v deseti pravidelných měsíčních splátkách po 7 300 Kč, počínaje uplynutím stanovené lhůty ve výzvě k úhradě peněžitého trestu s tím, že výhoda splátek peněžitého trestu odpadá, jestliže obžalovaná nezaplatí dílčí splátku včas.

Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku se obžalované ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkcí spojených s řídící, organizační a rozhodovací pravomocí na úseku stavebního řádu a územního plánování v orgánech státní správy a územní samosprávy na dobu 1 (jednoho) roku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byla obžalovaná [redacted] uznána vinnou ze spáchání skutku uvedeného ve výroku tohoto rozsudku. Její trestná činnost, stručně řečeno, vyplývala z její pracovní pozice [redacted] Odboru stavebního úřadu Městského úřadu [redacted], kdy v rámci žádosti stavebníka Lesy [redacted] s. r. o. postupovala opakovaně v rozporu s právními předpisy týkajícími se stavebního řízení ve věci stavby označené jako „Rozšíření a propojení lesní dopravní sítě [redacted]“ a tímto protiprávním postupem stavbu dodatečně zlegalizovala a stavebníkovi tím umožnila vyhnout se projednání jeho nepovolené stavební činnosti a následnému postihu v rámci přestupkového řízení.

2. Po právní stránce posoudil okresní soud jednání obžalované jako přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), b), c) trestního zákoníku a obžalovanou odsoudil podle § 329 odst. 1 trestního zákoníku, § 67 odst. 2, § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 365 denních sazeb po 500 Kč, celkem tedy ve výši 182 500 Kč. Dále obžalované uložil podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu zaměstnání ve [redacted] funkci na úseku veřejné správy na dobu [redacted].

3. Proti tomuto rozsudku podala obžalovaná ihned po jeho vyhlášení odvolání, které zaměřila do všech výroků rozsudku. Státní zástupce napadl odvoláním rozsudek v zákonem stanovené lhůtě a své odvolání podal proti výroku o trestu v neprospěch obžalované.

4. Obžalovaná v souhrnu namítala neúplnost výroku o vině pro absenci právní věty, nesprávné závěry o potřebě stavebního povolení, věcné příslušnosti, souhlasech vlastníků a její vědomosti o dřívější realizaci. Odkázala na tvrzenou praxi předchůdkyně, původní aprobaci postupu krajským úřadem, pozdější rozhodnutí o dodatečném povolení terénních úprav, presumpci správnosti správních aktů a související rozhodnutí krajského soudu. Dále zpochybnila neoprávněný prospěch Lesů [redacted], Města [redacted] a Skiareálu [redacted], skutečný účel záměru i dokazování k subjektivní stránce. Tvrdila, že byla stavebníkem uvedena v omyl, právní úprava byla složitá a rozporně vykládaná, neměla osobní motiv ani majetkový prospěch, nebyl na ni prokázán nátlak a její prvotní výzva k doplnění žádosti svědčí o dobré víře. Namítla právní a skutkový omyl, porušení zásady in dubio pro reo a subsidiarity trestní represe. Obžalovaná rovněž namítla překvapivou změnu původního zprošťujícího rozhodnutí, nesplnění pokynů krajského soudu, nepřiměřenost a likvidační povahu peněžitého trestu a neurčitost zákazu činnosti, jenž by podle ní mohl zasáhnout i pasivní volební právo. Závěrem poté navrhla zrušení napadeného rozsudku a zproštění obžalované, případně vrácení věci soudu prvního stupně. Konkrétně své odvolací námitky specifikovala následovně.

5. Pokud jde o neúplnost výroku o vině, vytýkala okresnímu soudu, že po rozsáhlé skutkové větě uvedl již jen zákonné pojmenování přečinu podle § 329 odst. 1 písm. a), b), c) trestního zákoníku, aniž vložil právní větu obvykle uvozenou slovem „tedy“. Podle obhajoby proto není z výroku patrné, které části skutku soud podřadil pod výkon pravomoci odporující jinému právnímu předpisu, překročení pravomoci a nesplnění povinnosti vyplývající z pravomoci a kde je vyjádřen

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Skalová.

úmysl opatřit jinému neoprávněný prospěch. Odkázala na komentářovou literaturu k neúplnosti výroku a dovozovala vadu podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu.

6. K vydání kolaudačního souhlasu bez stavebního povolení obžalovaná odmítla závěr okresního soudu, že šlo o nejzávažnější a i laikovi zřejmé pochybení. Tvrdila, že při úpravách lesních cest nebylo na stavebním úřadu [redacted] stavební povolení vyžadováno ani bývalou [redacted] paní [redacted], která ji zaučovala, a že šlo o její první případ takového rozsahu. Zdůraznila původní sdělení Krajského úřadu [redacted] ze dne 14. 12. 2020, jímž její rozhodnutí nebyla zrušena, a zejména rozhodnutí téhož úřadu ze dne 9. 3. 2026, podle něhož se odstranění záměru nenařizuje, terénní úpravy se dodatečně povolují a samotná lesní cesta povolení nevyžadovala. S odkazy na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 140/2015 a 8 Afs 42/2013 a nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 150/01 a I. ÚS 163/02 uplatnila presumpci správnosti správních aktů a tvrdila, že pravomocný akt z roku 2026 nelze relativizovat pouhou možností správní žaloby.

7. Obžalovaná dále odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 2. září 2025 č. j. 7 To 274/2024 - 1785 v související trestní věci společnosti Lesy [redacted], s.r.o. a [redacted], v němž nebyla do skutku zahrnuta realizace bez stavebního povolení, protože potřeba povolení byla považována za spornou. Také správní rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 57 A 29/2022 - 251 podle ní hovořil alternativně o stavebním povolení či ohlášení. Jestliže se na správném postupu neshodly ani nadřízené správní orgány a soudy, není podle obhajoby možné dovozovat zjevnou nezákonnost a úmysl. Obdobně u věcné příslušnosti poukázala na složité rozdělení působnosti mezi úřady a na pozdější postoupení žádosti Městským úřadem [redacted] Městskému úřadu [redacted].

8. K souhlasům vlastníků obžalovaná tvrdila, že stavebníkem byla společnost stoprocentně vlastněná Městem [redacted], město bylo o řízení informováno a ve spise byl jeho souhlas s odnětím pozemků určených k plnění funkcí lesa. Namítla rozpor mezi tvrzením, že jednala ve prospěch města, a současným tvrzením, že poškodila jeho vlastnický zájem. K vědomosti o předchozí realizaci uvedla, že skutečný stav mohla bezpečně zjistit až z geodetické technické zprávy ze dne 7. 6. 2020 a při závěrečné kontrolní prohlídce dne 2. 7. 2020, nikoli před vydáním územního rozhodnutí. I kdyby v těchto směrech pochybila, nešlo podle ní o vady natolik zjevné, aby samy prokazovaly úmysl.

9. Ve vztahu k neoprávněnému prospěchu obžalovaná namítla, že záměr byl později pravomocně dodatečně povolen a jeho legalizaci proto nelze označit za neoprávněnou. U Města [redacted] nebyl podle ní prospěch konkrétně popsán a u Skiareálu [redacted] nebyl vyslechnut jednatel ani zjištěna majetková situace společnosti před a po vydání správních aktů. Sama se na vybudování nepodílela. Zpochybnila také závěr, že skutečným záměrem byla sjezdovka, a odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 7 To 274/2024 a prezentaci při jednání zastupitelstva, podle níž bývají v mapách jako sjezdovky označovány rovněž lyžařské či lesní cesty.

10. Další námitka směřovala proti změně původního zprošťujícího rozsudku. Obžalovaná tvrdila, že po vrácení věci nebyly provedeny zásadní důkazy, které by odůvodnily opačný závěr o úmyslu, a změnu považovala za převzetí presumovaného názoru odvolacího soudu. Současně namítla porušení § 264 odst. 1 trestního řádu, neboť okresní soud podle ní nesplnil všechny pokyny usnesení sp. zn. 50 To 131/2025, zejména nedostatečně prověřil praxi bývalé [redacted]. Odkázala na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1365/21.

11. Nejrozsáhleji obžalovaná brojila proti závěru okresního soudu o existenci subjektivní stránky stíhaného přečinu. S odkazem na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 4 Tdo 6/2013 zdůraznila délku relevantní praxe a tvrdila, že [redacted] odboru byla teprve od roku [redacted]. S odkazy na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 502/2008 a usnesení Ústavního soudu

sp. zn. I. ÚS 3366/17 poukazovala na interpretační obtíže mimotrestní úpravy. Za spekulativní označila závěr, že ojedinělý exces z jinak bezvadné práce dokládá úmysl. Nebyl prokázán finanční prospěch, mimořádná odměna, osobní vazba ani přímý nátlak a prvotní přerušení řízení podle ní svědčilo o nestrannosti.

12. Obžalovaná dále tvrdila, že ji stavebník uvedl v omyl ohledně časového průběhu realizace, jak uvedl i správní soud, a že skutkový omyl podle § 18 trestního zákoníku vylučuje úmysl. Alternativně uplatnila negativní právní omyl ve vztahu k mimotrestním normám s odkazy na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 1635/2016 a 3 Tdo 952/2022 a požadovala použití zásady in dubio pro reo. K subsidiaritě trestní represe odkázala na nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3080/16 a II. ÚS 698/19 a vytkla okresnímu soudu, že v bodě 31. pouze obecně konstatoval nedostatečnost jiné právní odpovědnosti, aniž vysvětlil, proč nepostačují prostředky správního práva.

13. K uloženým trestům pak obžalovaná namítla, že peněžitý trest 182 500 Kč odpovídá přibližně půlročnímu čistému příjmu, soud nezjistil její aktiva, pasiva, nezbytné výdaje a závazky a nezohlednil kumulativní dopad zákazu činnosti. Trest označila za likvidační s odkazy na usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3434/23 a IV. ÚS 2139/16. Zákaz výkonu zaměstnání ve [redacted] funkci na úseku veřejné správy považovala za neurčitý a potenciálně zasahující i do pasivního volebního práva. Odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 4 Tz 167/2006, 3 Tdo 154/2009 a 5 Tdo 848/2010.

14. Státní zástupce napadl rozsudek pouze ve výroku o trestu a v neprospěch obžalované. Odvolatel je toho názoru, že způsob, jakým soud v rámci trestu zákazu činnosti vymezil druh a rozsah zakázané činnosti, neodpovídá okolnostem případu. Namítl, že zákaz činnosti byl vymezen příliš úzce pouze na [redacted] funkce ve veřejné správě, přestože posuzované úkony běžně vykonávají i řadoví úředníci stavebních úřadů. Nejedná se tedy o úkony, které by svojí podstatou spadaly do výlučné působnosti [redacted] stavebního úřadu. Skutečnost, že obžalovaná v době činu zastávala pozici [redacted] stavebního úřadu, dle názoru státního zástupce představuje přitěžující okolnost zvyšující závažnost pochybení, nejedná se však o skutečnost, která by v kontextu této trestní věci představovala definiční znak obžalovanou vykonávané úřední činnosti. Za uvedených okolností proto nebyl dán důvod k tomu, aby soud omezil ukládaný trest zákazu činnosti pouze na výkon zaměstnání ve [redacted] funkci na úseku veřejné správy, naopak je plně odůvodněno, aby se druh a rozsah zakazované činnosti vztahoval i na zaměstnání vykonávané obecně v pozici úřední osoby, tedy včetně zaměstnání vykonávaného v pracovním poměru „řadových“ úředních osob. Závěrem proto navrhl, aby krajský soud při zopakování totožného uloženého peněžitého trestu obžalované uložil podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu zaměstnání ve veřejné správě v pozici úřední osoby na dobu dvou let.

15. V rámci podání ze dne 11. 6. 2026 se státní zástupce vyjádřil k odvolání obžalované, konkrétně k odstavci 10. a násl., v nichž obžalovaná vyjadřuje nesouhlas s názorem soudu prvého stupně, který obžalované klade za vinu, že vydala kolaudační souhlas bez předchozího vydání stavebního povolení. Obžalovaná v tomto ohledu odkazovala na rozhodnutí Krajského úřadu [redacted], odbor správních agend, stavební úřad a krajský živnostenský úřad, oddělení stavební úřad ze dne 9. 3. 2026 č. j. KK/636/LP/25-29, v rámci kterého odvolací správní orgán dospěl k závěru, že předmětná stavba, jakožto stavba lesní cesty, v době svého provedení (rok 2018) nevyžadovala rozhodnutí ani opatření podle stavebního zákona a obdobně nevyžaduje povolení ani podle nového stavebního zákona. Odvolací správní orgán v této otázce konkrétně argumentoval metodikou Ministerstva pro místní rozvoj „Drobné stavby podle zákona č. 283/2021 Sb.“ ze dne 25. 3. 2025, z níž podle odvolacího správního orgánu vyplývá, že pod kategorii drobných staveb lze zařadit i stavy pro plnění funkce lesa, kterými jsou rovněž lesní cesty. Odvolací správní orgán dále konstatoval, že podle § 171 nového stavebního zákona

záměr vyžaduje povolení s výjimkou drobných staveb a stavba lesní cesty ve smyslu přílohy č. 1 odst. 1 písm. a) bod 9. nového stavebního zákona proto ke své realizaci obecně nevyžaduje povolení podle nového stavebního zákona. Tento názor státní zástupce nepovažuje za správný a odkazuje na dopis ředitelky odboru stavebního úřadu Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 10. 6. 2026 číslo evidenční E 48890/2026-82, ze kterého vyplývá, že stavba lesní cesty jak podle dřívější, tak i podle současné právní úpravy nepodléhá povolovacímu řízení pouze tehdy, pokud se jedná o stavu pro hospodaření v lesích nepřekračující limit 30 m2 zastavěné plochy, což předmětná lesní cesta nesplňovala. Ke stejnému závěru z hlediska nutnosti vydání povolovacího úkonu na úseku stavebního řádu nakonec dospěl i Krajský soud v Plzni ve svém rozsudku ze dne 9. 5. 2023 sp. zn. 57 A 29/2022. Námitku v tomto směru učiněnou obžalovanou proto považuje státní zástupce za nedůvodnou.

16. Intervenující státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Plzni považovala odvolání obžalované vyjma námitky týkající se absence právní věty za nedůvodné a navrhla jeho zamítnutí, eventuálně zrušení napadeného rozsudku v souvislosti s tímto pochybením. Dle státní zástupkyně okresní soud měl dostatek podkladů pro rozhodnutí ve věci, provedené důkazy hodnotil správně a logicky.

17. Obhájce obžalované se k odvolání státního zástupce nevyjádřil.

18. Krajský soud přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech napadených výroků i správnost předcházejícího řízení. Dospěl k závěru, že odvolání obžalované je důvodné pouze pro formální vadu výroku o vině, nesprávné užití časového znění trestního zákona a nepřiměřenost trestů. Námitky proti skutkovým zjištěním, vině a právnímu posouzení důvodné nejsou. Odvolání státního zástupce je důvodné částečně.

19. Předně je třeba uvést, že jde o druhé rozhodnutí okresního soudu ve věci samé, když první zprošťující rozsudek byl usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 6. 2025 č. j. 50 To 131/2025 - 481 zrušen pro předčasnost závěru o subjektivní stránce, neúplné dokazování a nedostatečné odůvodnění. Krajský soud ve zrušujícím rozhodnutí uvedl, že o rozsahu pochybení a faktu, že šlo o pochybení obžalované, nebylo žádných pochybností. Celkem šlo o osm pochybení, kterých se obžalovaná dopustila. Zásadní otázkou ovšem zůstalo, zda flagrantní a opakované porušení stavebního zákona ze strany obžalované [redacted] bylo činěno nevědomky a bylo výrazem nedůsledné a neodborné činnosti obžalované, či šlo o činnost vědomou a pramenící z veřejně deklarovaného zájmu Města [redacted] na bezodkladné realizaci propojení obou skiareálů. Okresnímu soudu bylo uloženo, aby se při posouzení subjektivní stránky stíhaného přečinu zabýval četností, charakterem, váhou, obsahovou stránkou zjištěných pochybení obžalované při současném přihlédnutí k jejím odborným znalostem, zkušenostem. Pokud jde o pokyny k doplnění dokazování, okresnímu soudu bylo uloženo vyžádat doplňující zprávy Městského úřadu [redacted] a Městského úřadu [redacted], vyslechnout tehdejšího jednatele společnosti Lesy [redacted] s.r.o. a tehdejšího starostu Města [redacted] k okolnostem týkajícím se celého stavebního řízení včetně jednání a komunikace s obžalovanou.

20. Okresní soud po vrácení věci splnil účel uložených pokynů. Vyslechl [redacted], [redacted]. [redacted] [redacted] a [redacted] [redacted], aktualizoval pracovní hodnocení obžalované a zprávy o rozsahu její činnosti, dřívějších pochybeních a obdobných řízeních, vyžádal zprávy Městského úřadu [redacted] a provedl rozhodnutí ze dne 7. 1. 2025 i navazující rozhodnutí krajského úřadu ze dne 9. 3. 2026. V odůvodnění napadeného rozsudku se zabýval četností, povahou, závažností a návazností pochybení, odbornou způsobilostí obžalované, jejím jinak velmi dobrým pracovním hodnocením, strategickým významem propojení areálů i vztahem stavebníka k Městu [redacted]. Tvrzenou praxi předchůdkyně konfrontoval se zprávou, podle níž stavební úřad [redacted] v rozhodném období obdobnou novostavbu lesní cesty neřešil a kolaudační souhlas bez povolovacího titulu nevydával. Změna výsledku řízení proto nebyla převzetím názoru

odvolacího soudu, ale výsledkem doplněného dokazování a nového samostatného hodnocení. Způsob, jakým hodnotil provedené důkazy, odpovídá ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu a jeho skutkové závěry jsou bez důvodných pochybností, jak vyžaduje § 2 odst. 5 trestního řádu. Samotný fakt, že obžalovaná jako odvolatelka není spokojená se způsobem, jakým okresní soud důkazní situaci vyhodnotil, ještě neznamená, že se okresní soud dopustil v tomto směru pochybení, pokud jeho skutkové závěry navazují na výstupy z provedeného dokazování a způsob hodnocení důkazů je logický. Okresní soud dostál i povinnosti své závěry řádně odůvodnit, jak vyžaduje § 125 odst. 1 trestního řádu. Pokud jde o přijaté závěry z provedeného dokazování, krajský soud se s nimi ztotožnil, navíc se podrobně níže zabýval i výstupy z provedeného dokazování ve vztahu k nutnosti vydání stavebního povolení k dané stavbě. Odvolací soud vyhodnotil a konfrontoval navzájem závěry jak předchozích vydaných rozhodnutí správního orgánu i Krajského soudu v Plzni ve věci správního soudnictví, tak i nové rozhodnutí Krajského úřadu [redacted] o dodatečném povolení stavby a jeho soulad se stanoviskem Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 10. 6. 2026.

21. Nicméně k samotnému napadenému rozsudku je třeba nejprve uvést, že ohledně povolovacího titulu okresní soud argumentoval v bodě 15. a skutkově v bodě 18. odůvodnění rozsudku. Podstatné dle jeho názoru není, zda mělo jít o stavební povolení nebo ohlášení, ale že neexistovalo ani jedno, ani řízení o dodatečném povolení (v tomto směru odvolací soud argumentaci upřesní níže). Projektová dokumentace označovala záměr jako novostavbu a sama počítala s povolením. Kolaudační souhlas bez jakéhokoli povolovacího titulu nemohl plnit kontrolní funkci. Pozdější rozhodnutí odvolacího správního orgánu ze dne 9. 3. 2026 okresní soud provedl v bodě 14. a hodnotil v bodě 29. Jeho presumpce správnosti neznamená zpětnou legalizaci nicotného kolaudačního souhlasu. Věcnou příslušnost okresní soud rozebral v bodech 15., 17. až 20. a její význam odstupňoval v bodě 24., kde ji zařadil mezi méně závažná pochybení. Tím respektoval interpretační složitost. Úmysl však nevystavěl pouze na této vadě. Absenci souhlasů řeší body 18. a 24. Nešlo jen o pozemky města, ale také o pozemek České republiky s právem hospodaření Lesů České republiky, s. p. Souhlas s odnětím z plnění funkcí lesa není souhlasem vlastníka se stavbou podle § 184a stavebního zákona. Skutečnost, že obžalovaná sama souhlasy ve výzvě požadovala, dokládá její konkrétní vědomost o jejich nezbytnosti. Vědomost o realizaci stavby okresní soud dovodil v bodech 7., 13., 18., 24. a 28. Neomezil se na geodetickou zprávu a prohlídku z léta 2020, ale vyšel z Hodnocení vlivu zásahu na přírodu a krajinu ze dne 30. 1. 2020, ověřeného odborem obžalované dne 27. 3. 2020, a z grafické přílohy datované 18. 7. 2019. Proto rozlišil indicie známé před územním rozhodnutím a jistou vědomost před kolaudací. Obhajobu zaběhlou praxí zachytil v bodě 2. a konfrontoval se zprávou zaměstnavatele v bodech 11., 22., 24. a 26.; konkrétní obdobná praxe vydávání kolaudačních souhlasů bez povolovacího titulu potvrzena nebyla. Neoprávněný prospěch okresní soud vymezil v bodech 19. až 21. a 28. Nemusel mít peněžní podobu a spočíval ve vytvoření formálního titulu k užívání již realizovaného záměru a ve vyhnutí se okamžitému řízení o odstranění a přestupkovému řízení. Pro naplnění znaku postačuje bezpečně prokázaný prospěch stavebníka; nebylo proto nutné zjišťovat účetní dopad na Skiareál [redacted]. Nejvyšší soud v usnesení sp. zn. 5 Tdo 939/2017, uveřejněném pod č. 1/2020 Sb. rozh. tr., dovodil, že nepřímý úmysl postačí i pro tzv. druhý úmysl opatřit jinému neoprávněný prospěch.

22. Subjektivní stránku stíhaného přečinu poté okresní soud podrobně rozvedl v bodech 22. až 28. Neučinil jednoduchý úsudek, že mnoho chyb automaticky znamená úmysl, ale hodnotil jejich rozdílnou závažnost v bodě 24., vzájemnou návaznost v bodě 25., ojedinělost excesu v bodě 26., institucionální a strategický kontext v bodě 27. a výsledný nepřímý úmysl v bodě 28. Obžalovaná pracovala na stavebním úřadu od roku [redacted], v roce [redacted] složila zkoušku zvláštní odborné způsobilosti a od roku [redacted] byla [redacted] Kromě jejích fixních znalostí odvíjejících se od jejích odborných znalostí, zkušeností a zaučení je nutné vyzdvihnout i znalosti reálií okolí (její místní znalost) včetně loajality k zájmům zaměstnavatele. Zároveň s ohledem na četnost

a charakter zjištěných pochybení obžalované nelze hovořit o tom, že by při vyřizování věci jednala s náležitou pečlivostí. Podle rozhodnutí č. 41/1976 Sb. rozh. tr. lze úmysl dovozovat z objektivních okolností, způsobu provedení a zkušeností pachatele; podle usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 6 Tdo 151/2015, uveřejněného pod č. 8/2016 Sb. rozh. tr., stačí u normativního znaku vědomost o rozhodných skutkových okolnostech, nikoli znalost přesného právního významu. To vše bylo v daném případě splněno.

23. Subsidiaritu trestní represe odůvodnil okresní soud v bodě 31. pouze stručně. Odvolací soud proto jeho úvahu doplňuje. Stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. Tpjn 301/2012, uveřejněné pod č. 26/2013 Sb. rozh. tr., vychází z pravidla, že čin naplňující všechny znaky trestného činu je zásadně trestným činem a korekce podle § 12 odst. 2 se uplatní u méně závažných, spodní hranici typové škodlivosti neodpovídajících případů. Nálezy sp. zn. II. ÚS 3080/16 a II. ÚS 698/19 vyžadují konkrétní vysvětlení nedostatečnosti jiných prostředků. Zde správní řízení řešilo další osud záměru, nikoli osobní odpovědnost úřední osoby za vědomé obejití povolovacích, kontrolních a sankčních mechanismů. Správní a pracovněprávní prostředky proto nemohly splnit všechny funkce odpovědnosti. Příléhavé bylo i celkové právní hodnocení skutku, kdy okresní soud podrobně rozebral naplnění všech znaků skutkové podstaty stíhaného přečinu. S právními závěry se odvolací soud beze zbytku ztotožňuje.

24. Je třeba uvést, že od posledního rozhodnutí krajského soudu v této věci došlo k podstatné změně stavu ve vztahu k posouzení otázky o nutnosti vydání stavebního povolení. Za zásadní je dle odvolatelky třeba považovat zejména rozhodnutí Katastrálního úřadu pro [redacted], Katastrální pracoviště [redacted] ze dne 9. 3. 2026 č. j. [redacted] (dále jen správní rozhodnutí), z něhož dle obžalované vyplývá, stručně řečeno, že stavba lesní cesty nepožadovala stavební povolení a současně tímto rozhodnutím byla stavba dodatečně povolena, když napadené rozhodnutí Městského úřadu [redacted] o nařízení odstranění stavby bylo změněno. Byť okresní soud existenci těchto dvou rozhodnutí v odůvodnění napadeného rozsudku uvádí, blíže nevysvětluje jejich dopad do popisu skutku, kde byla ponechána pasáž o nutnosti stavebního povolení. Úvahy o vině obžalované je tudíž nutné v tomto směru doplnit.

25. Byť na první pohled může znít argumentace obžalované v odstavci 10. a násl. odvolání logicky tak, že platí a světlo do věci ohledně nutnosti vydání stavebního povolení vnesl právě odvolací správní orgán svým pravomocným rozhodnutím, výstup pro závěr z dokazování je odlišný. Z obsahu spisového materiálu do vydání tohoto správního rozhodnutí vyplývala potřeba vydání stavebního povolení. V tomto směru je možné odkázat nejen na rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 57 A 29/2022, ale i na rozhodnutí Městského úřadu [redacted], odbor výstavby ze dne 7. 1. 2025, kterým byla zamítnuta žádost o dodatečné povolení stavby podle ustanovení § 257 stavebního zákona a nařízeno povinnému odstranění stavby - lesní cesty spočívající v obnovení stavu před realizací stavby. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že stavební úřad zjistil, že stavba byla provedena bez povolení vyžadovaným stavebním zákonem. Z výroku správního rozhodnutí bylo zjištěno, že rozhodnutí Městského úřadu [redacted] bylo změněno tak, že odstranění závěru stavba lesní cesty a terénních úprav se nenařizuje a uvedený záměr v části terénní úpravy se podle ustanovení § 254 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 256 odst. 1 a 2 stavebního zákona dodatečně povoluje. Hned z následujícího popisu stavby vyplývá, že předmětem dodatečného povolení stavby je změna využití území - terénní úpravy, které byly provedeny v souvislosti s realizací lesní cesty, která nevyžadovala povolení podle stavebního zákona platného v době provedení lesní cesty a nevyžaduje povolení ani podle současně platného stavebního zákona. Již na tomto místě je třeba vyzdvihnout fakt, že přestože dosud bylo rozhodováno o stavbě lesní cesty, správní rozhodnutí dodatečně povolilo terénní úpravy, nikoli lesní cestu jako takovou. Tímto rozhodnutím v podstatě krajský úřad zpětně zlegalizoval „černou stavbu“ v podobě terénních úprav, které podle zákona vyžadovaly povolení, ale byly udělány bez něj. Byť z hlediska

procesu to není totéž, jako by bylo stavební povolení vydáno před realizací stavby, z hlediska výsledku je to stejné. Provedené terénní úpravy jsou teď legální, stavebník jej již nemusí odstranit a ani po něm nikdo již nemůže žádat uvedení pozemku do původního stavu. Dodatečné povolení stavby poté, co již je realizována, je tedy určitý krizový nápravný prostředek.

26. Dále je třeba zabývat se námitkou obžalované, že stavební povolení na realizaci lesní cesty nebylo třeba, neboť tato okolnost hned z popisu stavby ve správním rozhodnutí vyplývá a mělo by to určitý dopad na posouzení trestnosti jejího jednání. V odůvodnění na straně 9 správního rozhodnutí (č. l. 568) krajský úřad vysvětluje své úvahy a postupy. Odvolací orgán zjevně posoudil stavbu veřejně přístupné pozemní komunikace z pohledu kategorie lesní cesta a dospěl k závěru, že stavba lesní cesty je ve smyslu ustanovení § 5 a přílohy č. 9 vyhlášky č. 146/2024 Sb. stavbou pro plnění funkce lesa. Metodiku Ministerstva pro místní rozvoj v odůvodnění cituje ve vztahu k posouzení tzv. „drobné stavby“. Dále v odůvodnění cituje ustanovení § 171 stavebního zákona, dle kterého záměr vyžaduje povolení s výjimkou drobných staveb a stavba lesní cesty ve smyslu Přílohy č. 1 odst. 1 písm. a) bodu 9 stavebního zákona tedy ke své realizaci nevyžaduje povolení podle stavebního zákona. Z citace této Metodiky a v podstatě i ze stanoviska Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 10. 6. 2026 k aplikačnímu výkladu ustanovení odst. 1 písm. a) bodu 9 přílohy č. 1 k zákonu č. 283/2021 Sb., stavební zákon, ale bylo prokázáno, že sice lesní cesta uvedena v obecné rovině jako stavba pro plnění funkce lesa je drobnou stavbou, ale pouze za situace, kdy jsou kumulativně splněny všechny parametry uvedené v příloze, tedy že se jedná o stavbu pro hospodaření v lesích a současně tato stavba nepřekračuje limit 30 m2 zastavěné plochy. Pouze v případě, kdy jsou tyto podmínky splněny, lze takovou stavbu považovat za drobou stavbu, která nevyžaduje povolení podle stavebního zákona.

27. Z projektové dokumentace stavby vypracované [redacted] bylo ale jednoznačně zjištěno, že plocha dotčená stavbou tedy terénními úpravami je 12 546 m2. Právě tento kvantifikační znak pro posouzení lesní cesty jako drobné stavby ale splněn nebyl. To ostatně konstatuje i krajský úřad ve svém odůvodnění na straně 10 (č. l. 568 p.v. ve 4. odstavci textu), když uvádí, že ačkoli stavba lesní cesty nevyžaduje povolení podle stavebního zákona, terénní úpravy provedené v rámci realizace lesní cesty byly provedeny ve smyslu ustanovení § 250 odst. 1 písm. b) stavebního zákona bez rozhodnutí nebo opatření podle stavebního zákona. Stavebník v rámci řízení o nařízení odstranění stavby podal žádost o její dodatečné povolení, proto odvolací správní orgán v tomto odvolacím řízení s ohledem na apelační princip rozhoduje o dodatečném povolení terénních úprav, které jsou také předmětem žádosti o dodatečné povolení.

28. S ohledem na tuto citaci dospěl krajský soud k závěru, že ani toto správní rozhodnutí není v rozporu s ostatními v řízení provedenými důkazy (v neposlední řadě s výkladovým stanoviskem Ministerstva pro místní rozvoj), že stavba v rozsahu, v jakém byla realizována vyžadovala stavební povolení (správní orgán ji i dodatečně povolil). Je zcela bez významu, že původně se stavba označovala jako lesní cesta a dnes byla dodatečně tatáž stavba povolena jako terénní úpravy. Rozsah stavby a její nezaměnitelnost je dána, a pokud obžalovaná posuzovala danou stavbu už právě s ohledem na její značný rozsah (běžná lesní cesta je široká 4 metry a ve skutečnosti byla šířka stavby v průměru 2 – 3x větší, v některých úsecích dokonce více než 4x větší - viz č. l. 492) a její dosavadní zkušenosti s vydáváním stavebního povolení, musela si být vědoma toho, že taková stavba vyžaduje stavební povolení dle stavebního zákona. K tomu byla stavba na obou koncích fakticky napojena na sjezdovky ([redacted] a [redacted]). V žádném případě tudíž nešlo o drobnou stavbu! Pokud za této situace v popisu skutku zůstala potřeba povolovacího řízení stavby, postupoval okresní soud správně, byť svůj závěr nedostatečně zdůvodnil. Jeho pochybení tímto krajský soud napravil.

29. Přes věcnou správnost závěru o vině však napadený rozsudek nemohl obstát. Výrok o vině neobsahuje právní větu, v níž by byly výslovně vyjádřeny zákonné znaky přečinu podle § 329 odst. 1 písm. a), b), c) trestního zákoníku. Samotný rozsáhlý popis skutku a následné uvedení

zákonného pojmenování trestného činu však tento nedostatek nenahrazují. Podle § 120 odst. 3 trestního řádu musí výrok, jímž se obžalovaný uznává vinným, přesně označovat trestný čin nejen zákonným pojmenováním a uvedením zákonného ustanovení, nýbrž i uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě dalších skutečností potřebných k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným, jakož i všech zákonných znaků odůvodňujících určitou trestní sazbu. Chybějící právní věta činí výrok neúplným a představuje porušení trestního zákona podle § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu. Odvolací soud proto napadený rozsudek zrušil a při novém rozhodnutí podle § 259 odst. 3 trestního řádu právní větu doplnil.

30. Další vadou je užití nesprávného časového znění trestního zákona při ukládání peněžitého trestu. Čin byl spáchán za účinnosti dřívější právní úpravy, avšak od 1. 1. 2026 je účinná novela provedená zákonem č. 270/2025 Sb., která změnila právní následky nezaplacení peněžitého trestu tak, že při jeho přeměně jedna denní sazba odpovídá jednomu dni odnětí svobody, zatímco podle dřívější úpravy odpovídala dvěma dnům. Pozdější úprava je proto při stejném počtu denních sazeb pro obžalovanou jako celek příznivější a musí být užita podle § 2 odst. 1 trestního zákoníku. Nesprávné užití hmotného práva zakládá rovněž důvod zrušení podle § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu.

31. Dále se bude krajský soud zabývat jednotlivými odvolacími námitkami obžalované [redacted]. Pokud jde o věcné námitky obžalované, krajský soud se ztotožnil (jak již bylo uvedeno výše) se skutkovými závěry okresního soudu. Obžalovaná při vyřízení jediné, časově a účelově navazující věci kumulovala několik zásadních odchylek od zákonného postupu. Vydala územní rozhodnutí bez doložení souhlasů všech vlastníků, nereagovala zákonným procesním způsobem na podklady svědčící o dřívější realizaci záměru, vydala kolaudační souhlas orgánem bez věcné příslušnosti, přeskočila povolovací fázi a věc nepostoupila ani nedala podnět k řízení o odstranění stavby a k přestupkovému řízení. Rozhodující není izolované hodnocení jediné vady, nýbrž jejich souhrn, vzájemné funkční doplňování a výsledek v podobě vytvoření formálního titulu k užívání již realizovaného záměru.

32. K námitce vydání kolaudačního souhlasu bez stavebního povolení je třeba uvést nad rámec již sděleného, že pozdější rozhodnutí Krajského úřadu [redacted] ze dne 9. 3. 2026 trestněprávní závěry nevyvrací. Tímto rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí o odstranění tak, že odstranění záměru se nenařizuje a v části terénních úprav se záměr dodatečně povoluje. Správní orgán tedy řešil další osud existujícího záměru podle právního a skutkového stavu rozhodného pro dodatečné povolení, nikoli zákonnost konkrétního úředního postupu obžalované v letech 2019 a 2020, ani její tehdejší vědomost a záměr. Presumpce správnosti pozdějšího správního aktu neznamená zpětnou aprobaci nicotného kolaudačního souhlasu a nemůže odstranit již dokonané jednání obžalované.

33. Pro posouzení zavinění je významné, že dokumentace předložená obžalované označovala záměr jako novostavbu, územní rozhodnutí stanovilo podmínky pouze pro umístění a projektovou přípravu a projektová dokumentace výslovně počítala s povolovacím titulem. Před vydáním kolaudačního souhlasu přitom neexistovalo ani stavební povolení, ani ohlášení, ani řízení o dodatečném povolení. Kolaudací tak nebylo možné kontrolovat soulad skutečného provedení s žádným povoleným provedením. I kdyby byla sporná dílčí otázka, zda bylo třeba stavební povolení nebo postačovalo ohlášení (a ta sporná po doplněném dokazování není), nevysvětluje to úplné přeskočení povolovací fáze a přímé vydání kolaudačního souhlasu.

34. Obžalovaná odkazovala také na rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 7 To 274/2024 v trestní věci společnosti Lesy [redacted], s.r.o. a [redacted]. Toto rozhodnutí nepředstavuje překážku nynějšího závěru. V jiné věci nebyla do skutkové věty zahrnuta absence stavebního povolení, neboť tato otázka nebyla pro tamní rozhodnutí bezpečně prokázána a nebyla podstatná (bod 5. odůvodnění citovaného rozsudku). Z toho však neplyne zákonnost

přímého vydání kolaudačního souhlasu bez jakéhokoli předchozího povolovacího titulu. Rozdílné jsou i subjekty, jejich povinnosti a předmět zavinění. Obžalovaná nebyla stavebníkem, nýbrž odborně způsobilou úřední osobou odpovědnou za zákonný procesní postup.

35. Nedůvodná je i námitka k věcné příslušnosti. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 5. 2023 č. j. 57 A 29/2022 - 251 byla nicotnost kolaudačního souhlasu vyslovena právě pro věcnou nepříslušnost Městského úřadu [redacted]. Skutečnost, že v pozdějším řízení Městský úřad [redacted] nejprve postoupil žádost jinému úřadu a že mezi správními orgány vznikly pochybnosti o charakteru jednotlivých částí záměru (zda šlo o lesní cestu či sjezdovku), může oslabovat závažnost této dílčí vady při posuzování zavinění, nemůže však odstranit ostatní jednoznačná porušení. Okresní soud ostatně věcnou nepříslušnost hodnotil jako méně závažné pochybení a úmysl nedovodil jen z ní.

36. Námitka absence souhlasu vlastníků rovněž neobstojí. Majetkové propojení společnosti Lesy [redacted] s Městem [redacted] nenahrazuje zákonem požadovaný projev vůle vlastníka podle § 184a stavebního zákona. Navíc nešlo jen o pozemky města, ale také o pozemek České republiky, s nímž měly právo hospodařit Lesy České republiky, s.p. Souhlas vlastníka s odnětím pozemků určených k plnění funkcí lesa není totožný se souhlasem vlastníka se stavebním záměrem. Význam pochybení nespočívá v tvrzení, že obžalovaná jednala proti ekonomickému zájmu města, nýbrž v tom, že obešla zákonnou podmínku chránící vlastnická práva a řádný výkon veřejné správy.

37. Zvláštní význam má skutečnost, že obžalovaná sama usnesením o přerušení řízení ze dne 19. 11. 2019 a výzvou k odstranění vad požadovala doplnění chybějících podkladů včetně souhlasů vlastníků. Její pozdější rozhodnutí bez úplného doložení těchto souhlasů proto nelze přesvědčivě vysvětlit neznalostí požadavku. Prvotní přerušení řízení nevyvrací úmysl, jak tvrdí obhajoba, ale dokládá konkrétní vědomost obžalované o chybějícím podkladu.

38. K vědomosti o dřívější realizaci záměru nebylo rozhodující jen datum závěrečné kontrolní prohlídky. Dokument označený jako Hodnocení vlivu zásahu na přírodu a krajinu ze dne 30. 1. 2020, ověřený stavebním úřadem dne 27. 3. 2020, na více místech uváděl již provedený zásah. Pozdější dokumentace skutečného provedení obsahovala grafický podklad datovaný 18. 7. 2019. Okresní soud proto správně uzavřel, že již před vydáním územního rozhodnutí měla obžalovaná konkrétní indicie o realizaci záměru a nejpozději před vydáním kolaudačního souhlasu jí byla předchozí realizace nepochybně známa. Datum geodetické technické zprávy ani prohlídky neodstraňují obsah dříve založených podkladů.

39. Obhajoba založená na ustálené praxi bývalé [redacted] paní [redacted] nebyla pominuta. Protože tuto osobu již nebylo možné vyslechnout, soud vyžádal objektivní zprávu Městského úřadu [redacted]. Z ní vyplynulo, že úřad v letech 2018 až 2020 neřešil úpravu lesní cesty nebo stavbu cesty jako novostavbu a nevydával kolaudační souhlas bez stavebního povolení či ohlášení. Nebyla tedy potvrzena konkrétní ustálená praxe použitelná na stavbu o délce přibližně 2,5 km a ploše přesahující desítky tisíc metrů čtverečních. Obecné tvrzení o zaučení nemůže převážit nad obsahem spisu a základními principy navazujících povolovacích a kolaudačních postupů, o nichž byla obžalovaná bezpochyby po odborné stránce obeznámena.

40. Neoprávněný prospěch ve smyslu § 329 odst. 1 trestního zákoníku nemusí mít podobu přímého peněžního obohacení a nemusí jej získat pachatel. V projednávané věci spočíval ve vytvoření formálního titulu k užívání již provedeného záměru a ve vyhnutí se bezprostřednímu zahájení řízení o odstranění nepovolené stavby a projednání přestupků. Takový prospěch byl objektivně způsobilý prospět stavebníkovi a subjektům zainteresovaným na propojení areálů. Není rozhodné, že pozdější správní řízení po několika letech dospělo k částečnému dodatečnému povolení ani že prospěch nebyl vyčíslen v penězích. Okresní soud sice v odůvodnění zmínil vedle stavebníka také

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Skalová.

Město [redacted] a Skiareál [redacted], avšak pro naplnění znaku opatření neoprávněného prospěchu postačuje bezpečně prokázaný prospěch stavebníka Lesy [redacted], s.r.o. Nebylo proto nezbytné zjišťovat majetkovou situaci Skiareálu [redacted] před a po vydání rozhodnutí ani vyslechnout jeho jednatele. Zájem skiareálu a města na propojení je významný především jako okolnost osvětlující kontext a motivaci úředního postupu, nikoli jako nutný samostatný následek skutku.

41. K otázce skutečného účelu záměru okresní soud vycházel nejen z pozdějšího způsobu užívání, ale také z veřejných vyjádření, smluvních a majetkových souvislostí, mediální prezentace propojení, rozsahu odlesnění a terénních úprav a z kontrolních zjištění České inspekce životního prostředí. Pozdější prezentace při jednání zastupitelstva a obecné označování lyžařských cest v mapách nemění skutečnost, že posuzovaná trasa měla strategický význam pro propojení areálů. Pro trestní odpovědnost obžalované navíc není nutné definitivně určit, zda šlo technicky o sjezdovku či lesní cestu; podstatný je její úřední postup ve vztahu k záměru popsanému v předložené dokumentaci.

42. Závěr o úmyslném zavinění nelze redukovat na jednoduchou úvahu, že velký počet chyb automaticky znamená úmysl. Zavinění bylo dovozeno ze souhrnu obsahově různých pochybení, jejich návaznosti, odborné kvalifikace obžalované, její dlouholeté a jinak bezchybné praxe, znalosti konkrétních podkladů a výsledku postupu. Podle judikatury vyjádřené již v rozhodnutí č. 41/1976 Sb. rozh. tr. lze úmysl, není-li doznání, dovozovat z okolností objektivní povahy, způsobu provedení, návaznosti kroků a osobních vlastností a zkušeností pachatele. Nejvyšší soud v usnesení ze dne 29. 11. 2017, sp. zn. 5 Tdo 939/2017, uveřejněném pod č. 1/2020 Sb. rozh. tr., zároveň dovodil, že u § 329 odst. 1 trestního zákoníku postačí nepřímý úmysl i ve vztahu k opatření neoprávněného prospěchu. Obžalovaná pracovala na stavebním úřadu od roku [redacted], v roce [redacted] složila zkoušku zvláštní odborné způsobilosti a od [redacted] byla [redacted] odboru. Její zkušenost proto nelze redukovat na necelé dva roky ve [redacted] funkci nebo na počet dříve projednávaných lesních cest. Ze zprávy zaměstnavatele vyplývají stovky každoročně vyřízených čísel jednacích a desítky povolovacích i kolaudačních úkonů. Právě dlouhodobá kvalita její práce umožňuje odlišit běžné odborné pochybení od výjimečného, účelově navazujícího excesu v jediné konkrétní věci. V tomto směru nelze ani opominout obsah výslechu svědka [redacted], který potvrdil, že tlak na paní obžalovanou ve vztahu k rozhodování tak určitě byl. Kromě tohoto svědka i svědek [redacted] potvrdil, že pro Městský úřad [redacted] byl ze strategického hlediska zájem na realizaci akce zjevný, zároveň současné i bývalé vedení mělo se skiareálem velmi nadstandardní vztahy a skiareál hodně stál o propojení sjezdovek. K tomu svědek [redacted] potvrdil, že páni [redacted] a [redacted] hodně stáli o to, aby propojka sjezdovek vyšla, aby se akce realizovala. V rámci jednání zastupitelstva se mluvilo celou dobu o propojce, ne o žádné lesní cestě nebo o tom, že tam budují Lesy [redacted]. To vše podporuje a dokresluje existenci úmyslné formy zavinění a zájem stavebníka a zaměstnavatele obžalované na rychlou legalizaci stavby.

43. Absence finanční odměny, osobních vazeb na skiareál nebo prokázaného přímého nátlaku úmysl nevylučuje. Motiv není zákonným znakem základní skutkové podstaty a případný prospěch nemusela získat obžalovaná. Institucionální vztah prostřednictvím zaměstnavatele sám o sobě důkazem úmyslu není, avšak ve spojení s veřejně deklarovaným strategickým zájmem města, stoprocentním vlastnictvím stavebníka a ostatními zjištěními objasňuje, komu a proč mohl nestandardní postup prospět. Okresní soud tuto okolnost nepoužil izolovaně.

44. Nelze přisvědčit ani námitce uvedení v omyl stavebníkem. Stavebník opravdu předložil údaje neodpovídající skutečnému časovému průběhu stavby. To však nevylučuje, že obžalovaná následně získala z vlastního správního spisu a při kontrolní prohlídce informace, které počáteční omyl odstranily. Skutkový omyl podle § 18 trestního zákoníku vylučuje úmysl pouze ve vztahu k okolnosti, o níž pachatel skutečně nevěděl. Nemůže působit tam, kde podklady existenci dané

okolnosti zřetelně signalizují a úřední osoba je vědomě pomine. Správní soud sice konstatoval, že stavebník původně uvedl úřad v omyl, okresní soud však v bodech 18., 24. a 28. vyhodnotil pozdější podklady, které počáteční omyl odstranily. Skutkový omyl vylučuje úmysl jen po dobu skutečné nevědomosti. Ani právní omyl není dán, protože spornost jedné dílčí otázky nevysvětluje souhrn ostatních kroků. Usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 1635/2016 a sp. zn. 3 Tdo 952/2022, na která obhajoba odkazuje v odvolání, dopadají na situace skutečného omylu o normativním znaku, nikoli na případ, kdy pachatel zná rozhodné skutkové okolnosti a obsah základních služebních povinností, ale zvolí postup jejich smysl obcházející. Spornost dílčí otázky, zda bylo třeba stavební povolení nebo ohlášení, neobjasňuje absenci jakéhokoli povolovacího titulu, vydání kolaudačního souhlasu nepříslušným orgánem, nedoložení souhlasů ani nereagování na již provedený záměr.

45. Při souhrnném hodnocení obstojí závěr, že obžalovaná věděla, že svým postupem může porušit zájem na řádném výkonu pravomoci a opatřit jinému neoprávněný prospěch, a pro případ vzniku takového následku s ním byla srozuměna. To postačuje k nepřímému úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Po odstranění logických alternativ nezůstaly důvodné pochybnosti, pro něž by bylo namístě použít zásadu in dubio pro reo. Právní kvalifikace podle § 329 odst. 1 písm. a), b), c) trestního zákoníku je proto správná a nebyl prostor pro posouzení skutku jako nedbalostního trestného činu podle § 330 trestního zákoníku. Námitka překvapivé změny zprošťujícího rozsudku rovněž není důvodná. Zrušovací usnesení krajského soudu nevyslovilo závazný názor, že obžalovaná je vinna, ale označilo původní závěr o absenci úmyslu za předčasný a uložilo doplnění dokazování. Po jeho provedení se důkazní stav změnil, a především byly nově hodnoceny skutečnosti, které původní rozsudek jednotlivě ani ve vzájemných souvislostech neposoudil. Okresní soud proto neporušil zásadu nezávislosti ani § 264 odst. 1 trestního řádu. Nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1365/21 vyžaduje respektování pokynů odvolacího soudu, nikoli zachování původního výsledku řízení.

46. Zásada subsidiarity trestní represe podle § 12 odst. 2 trestního zákoníku rovněž nebyla porušena. Nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3080/16 a II. ÚS 698/19 zdůrazňují, že trestní právo je krajním prostředkem a že soud musí konkrétně vysvětlit, proč jiné prostředky nepostačují. Z těchto rozhodnutí však neplyne, že pozdější správní náprava automaticky vylučuje trestní odpovědnost za úmyslné zneužití veřejné pravomoci. Správní řízení řešilo další osud záměru, nikoli osobní odpovědnost úřední osoby za vědomé obejití kontrolních, povolovacích a sankčních mechanismů. Prostředky správního či pracovního práva proto nemohly plně nahradit ochrannou, preventivní a sankční funkci trestní odpovědnosti.

47. K odvolání státního zástupce krajský soud přezkoumal nejen navrhovaný rozsah zákazu činnosti, ale v návaznosti na odvolání obžalované i jeho přiměřenost. Státnímu zástupci lze přisvědčit v obecné rovině, že některé posuzované úkony mohou vykonávat také řadoví úředníci. V konkrétní věci však obžalovaná jednala jako [redacted] odboru, a právě s tímto postavením byla spojena vyšší odborná, rozhodovací a organizační odpovědnost. Této [redacted] pozice při spáchání činu využila. Přímá souvislost trestného činu je proto dána s výkonem [redacted] funkce, nikoli automaticky s každým zaměstnáním úřední osoby ve veřejné správě. Dále je souvislost dána s rozhodovací pravomocí obžalované. Rozšíření zákazu činnosti na veškeré zaměstnání ve veřejné správě v pozici úřední osoby by navíc neodpovídalo zásadě přiměřenosti. Obžalovaná je dlouhodobě hodnocena jako příkladná pracovnice s nadprůměrným pracovním nasazením, samostatností a bez předchozích i následných zásadních pochybení. Posuzovaný skutek představuje ojedinělý exces z jinak dlouholeté kvalitní práce. Ochrana společnosti proto nevyžaduje úplné vyloučení obžalované ze všech úřednických pozic. K odvolání státního zástupce byl zpřísněn výrok o trestu zákazu činnosti kromě „vedoucích“ pozic i o rozhodovací pravomoci na úseku stavebního řádu a územního plánování v orgánech státní správy a územní samosprávy.

48. Námitku obžalované na neurčitost uloženého zákazu činnosti odvolací soud shledal

ale za důvodnou a trest zákazu činnosti precizněji formuloval. I tak se uložený trest týká zákazu zaměstnání pouze ve vedoucí funkci a rozhodovací pravomoci, nikoli zákazu výkonu voleného mandátu. Rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 4 Tz 167/2006, 3 Tdo 154/2009 a 5 Tdo 848/2010 brání zákazu funkce člena zastupitelstva a extenzivnímu zásahu do pasivního volebního práva, ale nečiní neurčitým zákaz zaměstnání ve vedoucí funkci na úseku veřejné správy a samosprávy. Výrok se na volený mandát nevztahuje.

49. Důvodnou však odvolací soud shledal námitku obžalované týkající se nepřiměřené délky trestu zákazu činnosti a tuto krajský soud zkrátil na dobu jednoho roku. Obžalovaná se trestněprávně relevantního pochybení dopustila poprvé. Zaměstnavatel ji dlouhodobě hodnotí jako příkladnou pracovnici s nadprůměrným pracovním nasazením, samostatností a velmi dobrými pracovními výsledky. Od skutku uplynulo přibližně šest let a podle aktuálního pracovního hodnocení se obžalovaná v tomto období při výkonu práce nedopustila žádného dalšího zásadního pochybení. Posuzované jednání proto představuje ojedinělý exces z jinak dlouhodobě bezvadného výkonu práce. Dvouletý zákaz by za těchto okolností byl nepřiměřeně přísný, zatímco zákaz na dolní hranici zákonné sazby dostatečně vyjadřuje závažnost zneužití [redacted] postavení a plní účel individuální i generální prevence.

50. Za trest nepřiměřený je třeba považovat i okresním soudem uložený peněžitý trest, ohledně jehož uložení navíc neměl okresní soud dostatečné podklady. Krajský soud proto v rámci veřejného zasedání vyslechl obžalovanou k jejím osobním, majetkovým a výdělkovým poměrům. Obžalovaná potvrdila, že ve společné domácnosti žije s partnerem, který je důchodce a který se podílí na nákladech na bydlení rovným dílem. Její aktuální příjem činí 40 tisíc Kč a její pravidelné nutné měsíční výdaje dosahují částky 22 tisíc Kč. Kromě bytu, na jehož koupi použila úvěr, který splácí 4 500 Kč měsíčně, nemá žádný další nemovitý majetek ani majetek movitý vyšší hodnoty. Při novém rozhodování o trestu krajský soud zachoval počet 365 denních sazeb, který odpovídá povaze a závažnosti úmyslného zneužití pravomoci a délce i návaznosti jednání. Výši jedné denní sazby však snížil z 500 Kč na 200 Kč. Celkový peněžitý trest tak činí 73 000 Kč. Tato částka lépe odpovídá aktuálně zjištěným osobním a majetkovým poměrům obžalované, její pravidelné výši příjmu, závazkům spojeným s bydlením a současnému dopadu dalšího ukládaného trestu, z důvodu kterého rovněž klesne příjem obžalované. Peněžitý trest zůstává citelný, avšak není nepřiměřeně zatěžující.

51. S ohledem na majetkové poměry obžalované a potřebu zajistit reálnou vykonatelnost trestu krajský soud podle § 68 odst. 5 trestního zákoníku povolil jeho zaplacení v deseti pravidelných měsíčních splátkách po 7 300 Kč. Současně stanovil ztrátu výhody splátek pro případ, že některá splátka nebude řádně a včas zaplacena. Takto nastavený způsob úhrady zachovává citelnost trestu, aniž by jednorázová úhrada nepřiměřeně zasáhla do životních poměrů obžalované.

52. Odvolací soud proto k odvolání státního zástupce a obžalované napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. d), e) trestního řádu v celém rozsahu zrušil a za splnění podmínek § 259 odst. 3 trestního řádu sám znovu rozhodl o vině i trestech. Skutková zjištění okresního soudu a právní závěr o naplnění přečinu podle § 329 odst. 1 písm. a), b), c) trestního zákoníku přitom ponechal věcně beze změny; doplnil chybějící právní větu, užil příznivější pozdější trestní zákon a individualizoval tresty způsobem uvedeným ve výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku

rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 22. července 2026

Mgr. Simona Kubošková v. r.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Skalová.